

[Carsten Raft.]

Saa vil jeg gerne have Lov til at sige til den højtærede Minister, at det er jo karakteristisk, at medens vi er mødt med Statens sagkyndige paa disse Omraader, Statens Raadgiver, saa er det, da man endelig, haardt trængt, er nødt til at møde med et Navn, Overingeniøren ved et privat Firma, som Staten paaberaaber sig her under denne Debat. Endelig, der foreligger jo ikke noget om, at disse Lagre skulde ligge urørlige og urørte i to Aar; de otte Lagre, som det efter min sagkyndiges Mening skulde dreje sig om, kunde der selvfølgelig komme en vis Cirkulation i.

Men det afgørende og det, vi vender tilbage til i det uendelige i Dag, men ikke havde gjort for 14 Dage siden, da Regeringen ikke vidste Besked endnu, det er Udtrykket: salgbar. Maa jeg understrege, at denne Benzin skulde ikke sælges, den skulde bruges i Nødstilfælde, og den Betragtning, den højtærede Minister kommer med, om den eventuelt kunde sælges ved en Afvikling — en Afvikling, som jeg tror der desværre er ret lang Tid til —, ja, den kunde — saaledes som det ærede Medlem Hr. Prieme sagde — bedre være kommet til Anvendelse over for Indkøbet af Kul og andre Ting, som i højere Grad fordærvs ved Oplagring. Det er kun „salgbar“, der i Øjeblikket er tilbage af hele Ministeriets Argumentation om den korte Levetid for Benzinen, dette, at Benzinen hurtigt ødelægtes, men det Argument interesserer ikke i denne Forbindelse, det kunde ganske lades ude af Betragtning, og dermed kunde denne Diskussion slutes, som er afgjort derhen, at til det, som disse Lagre skulde bruges til, kunde denne Benzin bruges, og det kunde ikke være Motivering for ikke at opføre Prøvelagrene.

Den højtærede Minister taler om, at man ved Valutabevillinger havde forsøgt at stimulere Indkøbene af Benzinlagre. Ja, der blev jo pillet lidt ved disse Ting, men den sikre Konstatation af Beholdningernes Størrelse, at vi havde saa og saa meget, at vore Reservebeholdninger androg saa og saa meget, den begynder Ministeren først at tage sig af, som han selv sagde, ved Forhandlingerne i Foraaret, og dengang var der, trods disse forskellige Valutastimuleringer, for lidt Benzin, der var ikke kommet noget Resultat ud deraf. Resultatet var saaledes, at man maatte tage fat paa den Maade, hvorpaa der saa omsider blev taget fat, men altsaa alt for sent.

Den højtærede Minister taler saa om Hærens Ønsker og forsøger meget behændigt at

dreje det hen til, at jeg skulde være fjendtligt sindet over for Hærens Ønsker. Den Manøvre kan nu ikke klares. Men hvad er det med Hæren, hvem har vi at forhandle med her? Mig bekendt maa det være Krigsministeriet, vi har at tale om og tale med, og som stiller sine Fordringer, og disse Ønsker fremkom i et Brev af 21. September 1938. Ja, men hvorfor begynder Ministeren saa først at tage Sagen op i Foraaret 1939? Hvorfor gaar der et helt halvt Aar, før Ministeren tager fat paa de Ting? Vi er ikke enige om, at Tempoet er hurtigt, og jeg tror heller ikke, at Ministeren kan faa nogen til at indrømme, at Tempoet er hurtigt i en Situation som den foreliggende.

Men paa den anden Side vil jeg gerne spørge: Hvordan har disse Forhandlinger været ført i Ministeriet, dengang man foreslog Beredskabskøb? Det maa da have fundet Sted paa den Maade, at hver Minister har sagt: Jeg maa have de og de Lagre, jeg skal bruge det og det. Men hvordan gaar det saa til, at først $\frac{3}{4}$ Aar senere faar man at vide, hvad Hæren, i Virkeligheden Krigsministeriet, ønsker? Jeg kommer tilbage til den Betragtning — for der er en Dobbeltthed i Ministerens Udtalelser i saa Henseende —, jeg kommer tilbage til Slut til en meget skarpere Konstatation af, hvordan Arbejdsformen er inden for Ministeriet, hvordan man i Ministeriet i Virkeligheden . . . ja, jeg kan ikke bruge andet Udtryk, leger Kispus med hinanden.

Den højtærede Minister siger, at hvis Benzinhandelen blev en Statssag, saa kunde han købe Benzin, ellers ikke. Jeg maa have Lov til at spørge, hvad saa de 50 plus de 25 Mill. Kr. skulde bruges til. Det hedder udtrykkeligt, at de skulde bruges til Indkøb af Statslagre. Naar Gødningsstoffer, for nu at tage dem, er blevet indkøbt, er det da, fordi det er et Statsmonopol at købe Gødningsstoffer? Nej, men de købes alligevel. Hvorfor er det da, i det Øjeblik Benzin skal købes, pludselig nødvendigt, at dette bliver en Statssag? Hvad skulde de Penge bruges til overhovedet, medmindre Ministeren skulde købe for dem? Han faar 50 plus 25 Mill. Kr., det er ikke Smaabevillinger. Maa han ikke købe for de Penge? Jo, han maa købe, hvad han finder er rimeligt, og det, man kommer her med, at det skulde være et Statsmonopol, er blot noget, man forsøger at klare sig med senere.

Ministeren siger udtrykkeligt, at han havde hverken Lov eller Bemyndigelse til at købe Benzin. Men saa forstaar jeg ikke, hvad vi vedtager Love for her i Rigsdagen,